No. 18. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.



Woensdag 10 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Volgens de laatste telling had Rome eene bevolking van 177,971 zielen. In 1813 waren aldaar 117,882 inwoners, zoodat in 32 jaren de bevolking met 60,089 zielen is toegenomen.

DUITSCHLAND.

— De adeldom van Koerland had onlangs aan keizer *Nicolaas* eene petitie gezonden, waarbij Z. M. verzocht werd de godsdienstige regten der Koerlanders niet te krenken. De Czaar heeft hierop in een ambtelijk rescript geantwoord, *dat eenen Russischen onderdaan hoegenaamd geen regt had, zelfs niet het regt van zich te beklagen; dat Z. M., als hy wilde, die petitie als eene misdaad van hoog verraad zou kunnen beschouwen, maar dat hy verkoos zich genadig te toonen en de opstellers van dit stuk niet te straffen.*

FRANKRIJK.

— Men leest in de *Siècle*:

Zoo als het gemakkelijk was te voorzien, begint de daling der granen bijna op alle markten merkbaar te worden. Nauwelijks is de vrije circulatie van dezelve hersteld, of de pachters hebben zich gehaast te verkoopen.

— De berigten uit de provincien maken geene melding van nieuwe woelingen, ten gevolge van de duurte der levensmiddelen, doch worden op vele punten maatregelen van voorzorg genomen. Te Nantes hebben nieuwe arrestatiën plaats gehad. Ook zijn op andere punten militairen gedirigeerd. Het is te hopen, dat de toenemende daling der graanprijzen al die maatregelen van voorzorg spoedig zullen noodeloos maken.

BELGIE.

— De zoon van een pachter te Sterbeek, zich ten koste der meisjes van den huize willende verlustigen, verkleedde zich met een zijner vrienden als bedelaar, en sloop met hem in het voorhof, terwijl zijn vader in de herberg zat. Een der verschrikte meisjes ging dezen laatsten verwittigen, dat er roovers in huis waren gedrongen. Dadelijk kwam de vader toegesneld, vergezeld van den baas der herberg, die met een geweer was gewapend, en deze, de gewaande roovers achter eene kar verschuild vindende, vuurde en zond hun de volle laag in de beenen. De pachterszoon is vrij zwaar gekwetst, en heeft gezworen, maar te laat, zulke onaardige snakerijen niet meer te plegen.

— De duël-woede schijnt wederom bij onze zuidelijke naburen te heerschen. Alle dagen, zoo schrijft men uit Herzeaux, worden de Belgische grensdorpen door den inval van Fransche tweevechters in rep en roer gebragt. Maandag hebben er tusschen Moscroen en Waterloo niet minder dan drie plaatsgehad, waarbij twee der zes kampioenen zwaar gekwetst zijn.

— De Indische brievenmaal, welke langs Triëste aankomt, is gisteren door Mechelen gereden en heeft daar een exemplaar van den *Bombay-Times* gelaten. De berigten door dit blad medegedeeld, zijn belangrijk. De Engelschen hebben het in Penjaub zoo verre gebragt, dat zij zich hebben doen verzoeken, dit land niet te ontruimen, gedurende de minderjarigheid van den Maharadjah of koning, een kind van zeven jaren, maar in Lahore 10,000 man garnisoen te houden, daarvoor trekkende eene jaarlijksche som van 7,000,000 frs. tot onderhoud van dit garnisoen. Het magtige rijk van *Runjet-Singh* is dus vernietigd; want het is niet moeijelijk te voorzien wat er na tien jaren zal gebeuren: Penjaub of het land der Vijf Rivieren zal voor goed onder het juk der Engelschen vallen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 4. Februarij. Men begint zich hier ernstig te verontrusten over de meer en meer toenemende verwijdering tusschen ons kabinet en de kabinetten van Londen en Parijs. Bij de bekoeling, die er reeds sints eenigen tijd met het hof van St. James bestond, en die hier door elken weren staatsman beklaagd werd, kwam nu in de laatste dagen nog de onverklaarbare houding onzer regering in zake van het Krakausche twistpunt. De verschooning, ja de verdediging der inlijving van den ongelukkigen vrijstaat, welke de Haagsche regering in haar *Journal* liet drukken en verspreiden, heeft niet alleen lord *Palmerston* nog meer verbitterd en de Engelsche pers met versmadende verontwaardiging vervuld, — maar ook den heer *Guizot* zoo zeer geërgerd, dat de nieuw geaccrediteerde Fransche gezant te 's Hage, baron *de Bussière*, last bekomen heeft, om vooreerst naar Parijs terug te keeren, na den secretaris der legatie, graaf *de Breteuil*, als zaakgelastigde bij den minister van buitenlandsche zaken te hebben geaccrediteerd. — De handelwijze van het Haagsche kabinet, welke niet alleen aan ouden wrevel over de bejegening, welke het tijdens den Belgischen afval ondervond, wordt toegeschreven, maar ook aan de anti-liberale en autocratische gevoelens, welke het bezielen, wordt hier met leede oogen aanschouwd. Juist tijdens den Belgischen opstand heeft men kunnen beoordeelen, hoe noodlottig de onwil van Engeland en Frankrijk is, en hoe weinig hulp daarentegen de noordsche vriendschap en alliantie baat. De Belgische opstand, ofschoon hoon sprekende van de hoven en kabinetten van St. Petersburg, Berlijn en Weenen, werd nogtans door dezelve erkend, *dank zy Frankryks en Engelands voorspraak*, en de vaderlijke regering van Nederland vond geen baat, hoegenaamd, bij de vaderlijke regeringen van Rusland, Oostenrijk en Pruissen. Waartoe derhalve thans weder om derzelver *nutteloose* vriendschap gebeold? waartoe derzelver geweldddaad, in strijd met Nederlands belang en gevoel, verschoond? waartoe met de even energieke en vrijzinnige zeemogendheden gebroken? Mag de voorliefde voor autocratische beginsels zoo ver gaan? Het schijnt te mogen worden betwijfeld. — Bijaldien *Tacitus* woorden: *absque irâ et studio*, ooit opvolging verdienen, zoo is het bij de kabinetten, die de belangen des lands behooren te behartigen, *zonder wraak noch voorliefde.*

— Heden werd voor den Hoogen Raad kamer van burgerlijke zaken, behandeld de zaak van den aannemer *G. van Berkum*, te Arnhem, als eischer, tegen Z. M. koning *Willem II c. s.*, als erfgenamen van Z. M. koning *Willem Frederik*, graaf *van Nassau*. De eischer had vroeger wijlen den graaf *van Nassau* gedagvaard om, met vernietiging van het contract van aanneming, aan hem te betalen eene som van f 80,907, als restant van het aan hem eischer, verschuldigde wegens de leveranciën van materialen en arbeidsloonen ten dienste der kerk te Apeldoorn, welke de gedaagde voor zijne rekening had laten bouwen, ten einde daarmede de hervormde gemeente dier plaats te begiftigen, ten bedrage van f 186,934,00.

Nadat eene door de erfgenamen des graafs van Nassau ingestelde exceptie van niet-ontvankelijkheid, daarin bestaande, dat deze vordering tegen het rijk moest gerigt zijn, bij arrest van den Hoogen Raad van 9. Mei 1845 was verworpen, heeft de Raad bij hetzelfde gewijsde eene expertise bevolen. Na dit rapport is op heden door beide partijen geconcludeerd. Mrs. *Blussé* en *Dirk Donker Curtius* hebben de vordering des eischers bij pleidooi toegelicht, en mr. *Delprat* heeft dezelve bestreden met eene exceptie van niet-ontvankelijkheid en eenen eisch in reconventie. De procureur-generaal zal over 4 weken conclusie nemen.

GRONINGEN, den 3. Februarij. In den vroegen morgen van den 24. Januarij heeft eene gewapende bende boosdoeners schrik en ontsteltenis verspreid in de eenzame boerenwoning van *Jan Jacobs Mulder*, landbouwer te Wedderbergen, gemeente Wedde.

Na de hoofddeur van het woonhuis vooraf van buiten te hebben vernageld, blijkbaar opdat deze van de binnenzijde niet zoude kunnen worden geopend, hebben deze onverlaten de deur nevens den grooten schuurdeur van het kernhuis, hoezeer van de binnenzijde met twee grendels gesloten, ingeloopen. Twee, in dat vertrek aanwezige mannelijke werkboden door dit gedruisch ontwaakt en uit hun bed gesprongen, werden, schier in het eigen oogenblik door hen aangegrepen, geslagen en bevolen, zich in stilte wederom te bed te begeven, waarna de deuren hunner bedstede met eene groote kern en kist werden versperd.

Onmiddellijk daarna werd de nu volgende deur van het slaapvertrek des landbouwers, waar deze zich met vrouw en kind te bed bevond, hoezeer op gelijke wijze gesloten, opengerukt. De echtgenooten, hierdoor ontwaakt, zagen dan ook in hetzelfde oogenblik zeven manspersonen, allen jonge lieden, met eene brandende kaars, gewapend met hooivorken en stokken, en twee hunner bovendien met messen, die zij dwars in den mond tusschen de tanden hielden, het vertrek binnentreden en zich voor hunne legerstede stellen, terwijl één hunner, aan *Mulder* onmiddellijk een hevige slag op den arm toebrengende, hen beiden beval te bed te blijven en op te geven, waar zich hunne gelden en goederen bevonden.

Die opgave werd dan ook dadelijk door beiden gedaan, uit vrees om voor verdere mishandelingen bewaard te blijven, waarop ook hier de beddedeuren werden toegeslagen. In een oogenblik werden nu de kabinetten en een pulpitrum opengebroken en niet alleen de in die mobilia aanwezige gouden en zilveren hoofd- en halssieraden, gemunt geld en kleederen, ter approximative waarde van f 800 à f 1000, alsmede nog eenig zilver en geld uit eene kist der dienstmaagd, maar ook nog bovendien ongeveer 100 Nederlandsche p. varkensvleesch en een aantal beulings medegenomen en geroofd, al hetwelk in ongeveer 20 minuten afliep.

DEVENTER, den 5. Februarij. Jl. Maandag verschenen in den stads-schouwburg, onder het na-stukje, onze agent van policie met twee bedienden. Dit wekte elks bevreemding op, en de aandacht werd van *de Bloedzuigers* afgetrokken en op het drietal mannen der geregtigheid gevestigd. Op het einde van het blijspel, tikte de agent zeker jeugdig persoon op den schouder, dezelve te kennen gevende om hem te volgen naar — — — de wacht. Deze persoon was een meisje in mannenkleeding, die eene weddingschap had aangegaan om in zulk anti-sexisch tenue en een sigaar rookende naar de comedie te zullen gaan. Dit was verklapt, want geheime spionnen en stille verklikkers zijn hier in menigte. Onze policie meende nu, dat het feit tegen de gewone orde der dingen streed, en ziedaar de reden van hare stoute handelwijze. Het man-meisje werd onder sterk gedrang van het publiek naar de wacht getransporteerd, en ernstig over haar gedrag onderhouden. Men zegt, dat de heer *Rosenveldt*, tooneel-directeur, en de heer *van Eede*, eigenaar van den schouwburg, niet zeer gesticht zijn over deze comedie in eene comedie, speciaal over de tusschenkomst der ongenoodigde policie-gasten. (*Kol.*)

— Men schrijft uit Oldebroek: Verleden week ging hier een man, gekleed als een heer, een) eind wegs met een boer over den straatweg. De heer bukte zich om een gouden willempje op te nemen, dat hij daar vond. « Half!" riep de boer en hield vol dat hem regt-ns de helft van het gevondene toekwam. Na krachtige en overtuigende betoogen, stemde de heer in den eisch toe, maar hoe zouden zij het geldstuk wisselen? — « O!" zei de boer, « is 't anders niet; ik woon hier digt bij! Hij wisselde het goudstuk, en gaf den vinder vijf en kele guldens, waarmede deze zich haastig verwijderde, want het goudstuk was van glas, en het vinden eene speculatie, op de lust tot deelen van den boer.

— De *Volksvriend* van 3. dezer, bevat de volgende bijdrage tot de geschiedenis der afschaffing in Noord-Amerika:

Het getal matrozen, die van den drank hebben afstand gedaan, bedraagt 60,000.

Drie vierde van de leden der wetgevende vergadering van den staat Massachusetts zijn ook leden van het afschaffingsgenootschap.

In Jackson (in den staat Michigan) hebben alle handelaren in gedistilleerde wateren hun bedrijf laten varen. Niet één is er overgebleven. Beide logementen en al de grogwinkels hebben zich van die dranken ontdaan, en eene commissie uit de ingezetenen heeft de zorg op zich genomen om dit gedistilleerd te doen dienen voor eenig kunstmatig bedrijf of tot geneeskundig gebruik, opdat het aldus den welstand, de gezondheid en het geluk der maatschappij bevordere, in plaats van haar ellende en ondergang te bereiden.

Te Byron (Michigan) hebben mede alle kroeghouders en slijters de afschaffings-verbintenis onderteekend, zoodat daar geen droppel whisky, rum, jenever of brandewijn te bekomen is.

Dit is voorzeker eene streelende voldoening voor de voorstanders der afschaffing. Er zal echter voor hunnen ijver nog arbeid genoeg voorhanden zijn wanneer de diverse bodems met landverhuizers arriveren. Velen toch zullen het bewijs van lidmaatschap der Nederlandsche vereeniging tot afschaffing van sterken drank niet met zich op reis genomen hebben.

— In de teregtzitting der Arrond. Regtbank te Almelo op donderdag der vorige week, verscheen een boer uit eene naburige gemeente, met een brief van den Burgemeester, waarin vermeld werd, dat de vrouw van dien boer des maandags van eene *dochter* was bevallen, en welk kind alzoo als van het *vrouwelyke* geslacht, in de registers van den burgerlijken stand was ingeschreven, doch dat de baker den volgenden dag de ontdekking had gedaan, dat het een *jongen* was, waarom autorisatie verzocht werd, om den flater te herstellen.

— Zr. Ms brik *de Pyl*, onder bevel van den luitenant

der zee der eerste klasse *A. J. Voet*, is den 4. Februarij van Suriname te Helvoetsluis binnengekomen.

— Andermaal en angstiger dan bij Krakau's val keeren de oogen van Europa zich thans naar Polen. Daar schijnt zich een staatkundig drama te ontwikkelen, dat, in deszelfs gevolgen, het staatkundig evenwigt van Europa uit zijne spil zou kunnen rukken. Groote massa's troepen trekken over het geheele Poolsche land heen, en niemand weet eenige opheldering of verklaring van dezen maatregel te geven. Tot de vernietiging van den Poolschen naam heeft men zulk eene buitengewone bezetting niet meer noodig; het land was buitendien reeds met Russen overstroomd. In eenen ontvangen particulieren brief uit Warschau lezen wij, onder anderen: Warschau is niet meer te herkennen. Alles wordt verdoofd door het gewoel van de Russische paraden, door het gewoel van de Russische gebieders van het Poolsche land, die in galop door de straten rijden. In Warschau liggen zoovele troepen, dat bijna al de eerste verdiepingen der huizen door hare officieren bezet zijn. De oorspronkelijke bewoners van het land houden zich in huis, en men ziet slechts weinige Poolsche gezigten meer op de straten.

INGEZONDEN STUKKEN.

Onlangs vonden wij in het *Handelsblad* twee elkander opvolgende stukjes uit Medemblik; het eerste omtrent het vertrek (de overplaatsing) van den Officier van Gezondheid 2 kl. VAN DOMMELEN; uit de laatste eene wederlegging van het daarin gestelde, waarmede wij ons, voor een groot gedeelte, kunnen vereenigen, vooral wat het te hoog opheffen der diensten door den heer VAN DOMMELEN aldaar bewezen betreft, en het zeer onbillijk verzwijgen der met lofwaardigen ijver verrigte diensten gedurende dien zelfden tijd van den bij het Koninklijke Instituut aldaar geplaatste Officier van Gezondheid 2 klasse VAN HATTEM. Wij moeten dienaangaande den Wel Edele Zeer Geleerden Heer BROERS alle lof toezwaaijen, dat Zijn Ed. openlijk en op goede gronden daar voor uit komt, te meer, daar er voorzeker niemand in Medemblik meer bevoegd is dan Zijn Ed. om daarover te oordeelen. Hoewel wij geenzins met Dr. BROERS in strijd willen treden over de minder of meerdere ongezonde ligging der stad Medemblik, veroorlooven wij ons echter eenige aanmerkingen dienaangaande aan het oordeel van het publiek te onderwerpen, en zulks vooral thans, daar wij gelooven wel onderrigt te zijn, dat er ernstig aan gedacht wordt, om eene zoo schoone inrigting als het Koninklijk Instituut voor de Marine te Medemblik naar elders over te plaatsen; eene verandering welke als hoogstwenschelijk kan, ja moet beschouwd worden; vooreerst, daar er uithoofde der ongezonde ligging van Medemblik immer gemiddeld 8 à 10 % der op het Instituut geplaatste Adelborsten met koortsen aan de ziekenzaal gekluisterd worden, en er genoegzaam geenen enkelen gevonden wordt welke gedurende zijn vierjarig verblijf aldaar, niet eenige maanden door ziekten verhinderd is geweest de lessen bij te wonen; ja er zijn er, welke een vierde, zelfs een derde van den tijd daartoe buiten staat waren. Hoezeer worden door die aanhoudende koortsen de gestellen der jonge zeelieden niet ondermijnd? Mogten de geneeskundigen ons hierop tegenwerpen, dat die koortsen de gestellen niet ondermijnen, zoo moeten wij daarop antwoorden: KOM en ZIE *de jonge lieden*, en men zal ons gezegde bewaarheid vinden; van tijd tot tijd moeten zelfs Adelborsten buiten tijds tot herstel hunner gezondheid met verlof naar hunne woningen terug keeren; en zulks is niet alleen dit jaar het geval geweest maar heeft van den beginne dat het Instituut te Medemblik werd opgerigt plaats gehad. Niet alleen lijden de studien door de gedurige afwisselende koortsen der Adelborsten maar ook door die der Leeraars, zoo militaire als civile, die daardoor maar al te dikwijls buiten staat gesteld worden hunne betrekking waar te nemen. Wij kunnen het den Dr. BROERS als stadsgeneesheer niet ten kwaden duiden dat Zijn Ed. *van de ongezonde plaatsen*, Medemblik als de minst ongezondste wenscht beschouwt te hebben; want wat was Medemblik zonder het Instituut? doch wij vragen, mag de regering om ééne plaats te bevoordeelen een *tachtig*tal jongelingen welke men als de kern der natie moet beschouwen, opofferen? Zijn deze jongelingen aldaar op dat vergeten, afgelegene, onaangename hoekje van ons land, niet als verbannen? Waar en wanneer toch hoort men zelfs het ellendige stadje noemen, en is zulk een oord geschikt om eene zoo schoone inrigting voor onze marine te bezitten? Huivert niet de vreemdeling, zelfs de bloedverwant, om de inrigting of hunne aldaar geplaatste betrekkingen te gaan bezoeken? En zou men, niettegenstaande al deze onwedersprekelijke waarheden, deze inrigting daar doen verblijven? Neen de regering zal eindelijk aan de billijke wenschen van velen gehoor geven, en het Koninklijk Instituut voor de Marine naar elders overbrengen! Zijn er midden in ons land niet meer doelmatige plaatsen, welke even veel aanspraak daarop hebben als Medemblik? Heeft niet de stad Brielle groot verlies geleden, door het verplaatsen van het Loodswezen van daar naar Hellevoetsluis, en zoude het niet eene vergoeding zijn het Instituut daarvoor in de plaats te geven? Zijn het niet Dordrecht, Willemstad, Schiedam, Delfshaven en eene menigte andere steden welke reikhalzend, naar eene zoodanige gunst uitzien, en daartoe in vroegere jaren zelfs reeds aan het Departement van Marine de gunstigste aanbiedingen deden? Moet niet ieder onbevooroordeelden erkennen, dat eene zoo schoone en nuttige inrigting in eene plaats moest bestaan, waar eerstens: de Adelborsten meer de zeeschepen en derzelver manoeuvres konden zien, en zij ook ten minsten meer, zoowel door vreemdelingen, als door onze landgenooten, werden opgemerkt? Buitendien bieden de meesten der hier bovengenoemde plaatsen eene betere gelegenheid aan voor het instructie-vaartuig *Urania* dan vroeger Delft voor *de Brakel*, zoodat daaromtrent geene bezwaren bestaan kunnen; zijn het de onkosten aan eene verplaatsing verknocht, waarvoor men terug deinst? deze zouden, vermeenen wij, binnen weinige jaren gevonden zijn, aangezien alles te Medemblik door het Instituut ten duursten moet betaald worden, en zulks met bovengenoemde steden in het oogloopend zou verschillen. Daarbij nog zouden de Adelborsten op bijna elke andere plaats, op de dagen dat zij zich van het Instituut mogen verwijderen, zich ten minsten het zij door wandelingen, of andere gepaste uitspanningen kunnen vermaken, waartoe Medemblik de minste gelegenheid aanbiedt. Men zal zeggen het Instituut bestaat reeds 17 jaren te Medemblik, en daarvan hangt geheel of gedeeltelijk het zijn of niet zijn dier plaats af. Maar moet het daarom aldaar blijven, vooral wanneer men elders beter en doelmatiger te regt kan! en zoude er dan niets zijn om Medemblik eene vergoeding te verschaffen? hierover zullen wij liever niet uitwijden noch aanwijzingen geven; dan hoe dit ook zij, ons komt het wenschelijk voor, en ieder die zijne kinderen op het Koninklijk Instituut voor de Marine geplaatst heeft, of hoopt te zullen krijgen, zal ongetwijfeld met ons instemmen, dat hoe gezond de stads-geneesheer te Medemblik, de ligging dier stad ook opgeven moge, het Koninklijk Instituut voor de Marine vandaar, naar een der hier boven genoemde, of wel naar eene andere stad overgebragt worde. C. C.

MENGELINGEN.

Mijn rijke buurman en ik.

(INGEZONDEN.)

De rijk bekruisde man, vol waan,
In 't groote huis hier nevenaan,
Scheldt mij voor arm en prijst zich rijk,
En is zoo bleek gelijk een lijk,
Als hadde hij geduurgen nood;
Ik arme ben steeds frisch en rood,
En kan meestal zoo vrolijk zijn,
Als ware heel deze aarde mijn.

Veel duizend guldens, wel is waar,
Heeft hij aan renten ieder jaar;
Doch duizend kosten koets en ros,
Nog duizend des livreivolks-tros;
En duizend kost hem de arts ook wel,
En nog veel meer het kaartenspel.
Ook met zijn tafelvrienden, vast,
Wordt menig duizend 's jaars verbrast;
En 't kusje, dat zijn lief hem gunt,
Betaalt hij steeds met gouden munt:
Is 't wonder, dat de rijke man
Voor weeuw en wees niets missen kan?

Hoe dank ik u, mijn goede God!
Voor mijn oneindig beter lot!
Wat heb ik weinig geld en goed,
Maar blijden zin en wakker bloed.
Ik loop, als 't mij komt in den zin,
Met ligten voet de wereld in;
En daar ik steeds mij zelv' bedien,
Heb ik naar knecht noch meid te zien.
Mijn kostbaas is mijn arts. Goddank!
'k Ben zelden ongesteld of krank.
Wel speel ik solo op den duur,
Maar in den boezem der natuur
Op mijne lier. — — Mijn liefje biedt
Mij duizend kusjes aan om niet:
Dies kan 'k, al is mijn beurs niet groot,
Toch velen helpen in hun nood.

Gij arme rijke man, vol waan,
In 't groote huis hier nevenaan, —
Hoe trotsch ge ook op mij nederziet,
Ik ruil toch waarlijk met u niet.

Naar het Hoogduitsch van VAN EBERHARD.

Een boer die altijd wat te twisten had, ging naar een' advocaat, die in grooten naam van krom-regtmakerij stond en begeerde van hem het middel te weten, hoe men altijd regt kon verkrijgen. Dat zal ik u leeren zeide de advocaat, wanneer gij mij twee ducaten geeft. De boer beloofde en vernam nu: «de hoofdregel is, dat gij stout alles heet liegen, wat u nadeelig kan zijn."

Goed antwoorde de boer, dat is nog al gemakkelijk, en wilde gaan. He! he! vriend! eerst de twee beloofde dukaten, riep de advocaat.

Hi, hi! mijnheer! dat is immers gekheid! antwoordde de boer, ik heb u niets beloofd."

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

FEBRUARIJ 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	11,	vm.	8½ ure.	Donderd.	11,	vm.	9½ ure.
Vrijdag	12,	«	9 «	Vrijdag	12,	«	10½ «
Zaturdag	13,	«	9½ «	Zaturdag	13,	«	11½ «
Zondag	14,	«	9½ «	Zondag	14,	«	11½ «
Maandag	15,	«	10 «	Maandag	15,	«	11½ «
Dingsdag	16,	«	11½ «	Dingsdag	16,	nm.	12½ «
Woensdag	17,	nm.	12½ «	Woensd.	17,	«	1½ «

ZEETIJDINGEN.

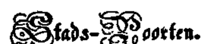
VLISSINGEN, den 9 Februarij. Sedert den 6. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Herman Daniel, A. Bullnam, Burgos, rogge; Maybrought, R Stephensen, Kertch; Parcel, F. Rantal, Odessa, beide lijnzaad, Octavia, H. F. Dirks, Pierce, balen en gom-elastiek; Eugène, J. J. Reeners, Hull, stukgoed; Hellespont, ... Odessa, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Soho, J. Callen, stukgoed en passagiers, Londen.



Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBER.